

La boca en els de pit

La baba

Després del primer mes va augmentant considerablement la secreció de la saliva de l'infant, però de forma variable en cada cas. En molts nens del tercer, quart o cinquè mes la secreció de saliva és molt abundant, i com que l'infant té en moltes ocasions la boca oberta i no traga l'abundosa secreció, aquesta regalima pels costats de la boca i mulla constantment la barbeta, coll i la robeta del nen.

Aquesta hiper-secreció és cosa normal i fisiològica. És molt útil per preparar l'inflor de les genives en l'erupció de les dents, i en part, és produïda per la gingivitis que l'acompanya.

Si el nen emmalalteix d'una afecció febril, catarral, respiratòria o digestiva, la hipersecreció salival desapareix i el «vulgu» diu que al nen se li ha tancat la bava a dintre. Això no és cert en el sentit literal de la paraula, però és veritat que una afecció fluxionària aguda de qualsevol lloc de l'organisme, impideix aquesta altra fluxió normal de la saliva en circumstàncies normals. I quan està curada l'afecció que ha provocat la suspensió de la hiper-secreció salival, aquesta retorna en la seva primitiva abundor. La importància d'aquesta suspensió no és mesura, doncs, per sí mateixa, sinó per la de l'afecció intercorrent que l'ha provocada.

El «vulgu», amb la seva interpretació primària dels fets, quan observa que un infant que hageja abundantment, si es presenta una diarrea amb moc i al mateix temps «la bava» desapareix, relaciona els dos fets. Només que en fer-ho, pren l'efecte per la causa i la dispepsia que ha estat **causa** de la suspensió de la hiper-secreció salival la creu **efecte** de la suspensió de la mateixa. Creu veure en la hipersecreció intestinal que s'observa en la diarrea, la mateixa hiper-secreció salival que abans fluïa per la boca de l'infant, cosa evidentment equivocada, i que ha donat lloc a tots els malaurats intents terapèutics que s'han fet sofrir als infants amb els purgants i les denticines.

Les dents

La dentició en els nens de pit ha estat en temps passats la causa suposada de tota la patologia infantil d'aquesta edat. Tot el que sofria l'infant era atribuït a les dents. I com que de sis a vint-i-quatre mesos sempre hi ha alguna peça dental que es prepara a sortir o està sortint o acaba de sortir, el presumpte culpable sempre estava present.

Aquesta interpretació equivocada de les dents com a causa de les malalties d'aquesta edat, ha causat enormes perjudicis als infants, ja que inclinava a una passivitat i a un fatalisme extraordinari en el tractament de les diarrees i de totes les afeccions febrils del nen de pit. La dent que tant trigava a sortir, sota la mirada impacient i anhelosa de les mares, era la causa de tot i és clar el tractament era el calmant, el aixaropet Delabarre, les friccions de la geniva i... la paciència.

I entretant l'infant es desnutria per una dispepsia aguda, o sofria una rinofaringitis o patia una pielitis, que requerien cada una d'elles un tractament curatiu adequat.

D'aquest concepte de les dents com a causa múltiple de malalties, es va passar després

HIGIA
HYGIENIZANT